LIBRIS | We know books

Silver Bay
Jojo Moyes
Copyright © 2007 Jojo's Mojo Ltd.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Silver Bay
Jojo Moyes

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOYES, JOJO
Silver Bay / Jojo Moyes;
trad.: Adina Rațiu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3445-0

I. Rațiu, Adina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JOJO MOYES

Silver Bay

Traducere din limba engleză
Adina Rațiu

LITERA®
2019

LIBRIS | We know books

capitolul 1

Hannah

Dacă bagi mâna până la încheietură în borcanul de *Moby One*, descoperi, de obicei, cel puțin trei feluri de fursecuri. După spusele lui Yoshi, echipajele de pe celelalte bărci se zgârceau mereu la biscuiți și cumpărau sortimentele din amidonul cel mai ieftin de la supermarket. După socotelile ei, dacă tot plăteai aproape o sută cincizeci de dolari ca să vânezi delfini, te așteptai să primești măcar niște fursecuri comestibile. Din acest motiv, cumpăra fursecuri Anzac cu unt – groase, cu ovăz și două straturi de ciocolată –, pișcoturi și fursecuri cu mentă, împachetate în folie de aluminiu, și în foarte rare ocazii, dacă reușea, prăjituri de casă. Lance, căpitanul, se declara mulțumit de fursecurile ei, pentru că ea nici nu prea mânca altceva. Pe de altă parte, tot el spunea că, dacă ar prinde-o șeful că risipește atâția bani pe ele, ar face-o fărâme. Mă uitam pierdută la fursecuri, în vreme ce *Moby One* părăsea Silver Bay, ținându-mă cu tava în mână după Yoshi, care le oferea pasagerilor ceai și cafea. Speram să nu mănânce ei toate fursecurile Anzac înainte să apuc să gust și eu unul. Plecasem fără să iau micul dejun și știam că nu mă va lăsa să pun nimic în gură până când nu ajungeam în cabină.

– *Moby One* către *Suzanne*, câte beri ați luat la bord aseară? Mențineți direcția exact ca un bețiv olog de-un picior.

Lance vorbea prin radio. De îndată ce am intrat, am băgat mâna în borcanul cu fursecuri și am luat ultimul Anzac. Radioul scoase un pârâit, și o voce mormăi ceva de nedeslușit. Lance mai făcu o încercare.

LIBRIS | We know books

– *Moby One* către *Sweet Suzanne*. Ați face bine să vă redresați, amice... aveți patru pasageri la prova, care stau atârnați peste balustradă. De câte ori faceți un viraj, vă mai vopsesc puțin geamurile de la tribord.

Vocea lui Lance MacGregor părea să fi fost frecată cu buretele de sârmă, precum bordurile navei. Luă o mână de pe timonă, și Yoshi îi întinse o cană de cafea. M-am pitit în spatele ei. Stropii de apă de pe uniforma ei bleumarin sclipeau ca niște paiete.

– L-ai văzut pe Greg? întrebă el.

Yoshi încuviință.

– Am apucat să-l văd chiar bine înainte de-a ieși în larg.

– Doarme pe el în asemenea hal, că nici nu mai e în stare să mențină direcția. Arătă prin geamul presărat cu stropi înspre mica ambarcațiune. Ascultă-mă pe mine, Yoshi, pasagerii or să-și ceară banii înapoi. Ăla cu pălărie verde n-a ridicat capul de când am trecut de insula Break Nose. Ce naiba l-a apucat?

Yoshi Takomura avea un păr atât de frumos, cum nu mai văzusem vreodată. Îi încadra chipul, ca niște norișori negri, și nu se încâlcea niciodată în ciuda vântului și a apei sărate. Mi-am trecut degetele printr-una din șuvițele mele spălăcite. Era deja aspră, deși mă aflam pe apă de doar o jumătate de oră. Prietena mea, Lara, spunea că, atunci când va împlini paisprezece ani, adică peste patru ani, mama ei o va lăsa să își facă șuvițe colorate. În momentul acela, Lance dădu cu ochii de mine. Știam că mă va observa în cele din urmă.

– Tu ce cauți aici, piticanie? O să mă omoare maică-ta. N-ar trebui să fii la școală?

– Sunt în vacanță.

M-am ascuns din nou în spatele lui Yoshi, ușor rușinată. Lance îmi vorbea mereu de parcă aș fi fost cu cinci ani mai mică decât în realitate.

– O să stea deoparte, zise Yoshi. A vrut să vadă delfinii.

L-am fixat cu privirea și mi-am tras mânușile peste mâini.

Lance mă studie cu atenție și ridică din umeri.

– Îți pui vestă de salvare?

– Da.

– Și n-o să mă împiedic de tine?

Am lăsat capul într-o parte. Vezi să nu, spuneau ochii mei.

– Nu te purta urât cu ea, interveni Yoshi. I s-a făcut rău deja de două ori.

– Din cauza emoțiilor, am spus. Întotdeauna îmi face probleme burtica.

– Fie... treacă de la mine. Dar ai grijă să-i explici maică-tii că eu n-am avut nici un amestec în asta, ne-am înțeles? Și-ncă ceva, piticanie. Data viitoare du-te pe *Moby Two*, sau, și mai bine, pe barca altuia.

– Stai liniștit, tu n-ai văzut-o, îl asigură Yoshi. Și apropo de Greg, să știi că manevrarea navei e doar una dintre problemele lui, spuse ea și zâmbi cu superioritate. Așteaptă să se-ntoarcă, și-o să vezi ce-a pățit pe o latură a prorei.

Era o zi numai bună pentru navigat, după cum declară Yoshi în momentul în care am ieșit din cabină. Marea era ușor agitată, dar vântul adia blând, iar atmosfera era atât de curată, încât se zăreau crestele înspumate ale valurilor la kilometri distanță. Am urmat-o pe terasa restaurantului, picioarele mele absorbind cu ușurință mișcările legănate ale catamaranului, ceva mai ușurată odată ce căpitanul aflase despre prezența mea la bord.

Asta, îmi spusese ea, avea să fie cea mai ocupată parte a călătoriei din acea zi pentru admiratul delfinilor, perioada dintre plecarea noastră și sosirea în apele adăpostite din jurul golfului, locul prielnic pentru acumulare de cantități însemnate de untură de delfin. În vreme ce pasagerii stăteau pe puntea superioară și se delectau cu ziua răcoroasă de mai, înfofoliți în fulare de lână, Yoshi, care avea funcția de intendent, amenaja

LIBRIS | We know books

bufetul, oferea băuturi și, dacă marea era agitată, ceea ce se întâmpla frecvent odată cu apropierea iernii, pregătea dezinfectantul și gălețile pentru cei cărora li se făcea rău. Oricât le-ai fi repetat, se plângea ea, uitându-se la asiaticii eleganți care alcătuiau majoritatea pasagerilor matinali, oamenii se încăpățânau să stea pe puntea inferioară, să mănânce și să bea prea repede, după care se înghesuiau în toaletele micuțe, în loc să vomite peste bord, făcându-le astfel inutilizabile de către ceilalți. Iar, dacă se întâmpla ca aceștia să fie japonezi, adăuga ea, cu o notă de bucurie malițioasă, își petreceau tot restul călătoriei într-o stare de umilință mută, ascunzându-se în spatele ochelarilor de soare și al gulerelor ridicate, cu fețele pământii îndreptate curajos către mare.

– Ceai? Cafea? Fursecuri? Ceai? Cafea? Fursecuri?

Am urmat-o pe punte din față, strângându-mi hanoracul în jurul gâtului. Vântul se mai domolise, dar simțeam încă răcoarea din aer, care mă pișca de nas și de urechi. Majoritatea pasagerilor nu doreau nimic – discutau cu voci ridicate pentru a acoperi zgomotul motoarelor, priveau în zare și se fotografiau unii pe alții. Din când în când, mai băgam mâna în borcanul cu fursecuri, până când am socotit că luasem atâtea câte ar fi mâncat ei.

Moby One era cel mai mare catamaran – sau „cat", cum le numeau marinarii – din Silver Bay. În mod normal, erau doi intendenți pe ambarcațiune, dar, cum numărul turiștilor începuse să scadă odată cu răcirea vremii, rămăsese doar Yoshi până când turismul avea să își revină. Situația aceasta nu mă deranja câtuși de puțin – îmi era cu atât mai ușor să o conving să mă lase la bord. Am ajutat-o să pună ibricele și ceainicele la loc în suporturile lor, după care am ieșit din nou pe puntea laterală îngustă, unde ne-am rezemat de geamuri și am privit în zare la micuța ambarcațiune ce își continua drumul haotic printre valuri. Chiar și de la acea distanță, vedeam că numărul celor aplecați peste balustrada

lui *Suzanne* crescuse. Stăteau cu capetele atârnate în gol, fără să observe pata de vopsea roșie de dedesubt.

– Putem lua o pauză de zece minute. Poftim. Yoshi deschise o doză de Cola-Cola și mi-o întinse. Ai auzit vreodată de teoria haosului?

– Mda, am zis, nu foarte convingător.

– Bieții oameni, nici nu-și imaginează, spuse ea, fluturând un deget în momentul în care motoarele încetiniră, că mult visata lor călătorie de a vedea delfinii a fost distrusă de o fostă iubită, pe care nu o vor cunoaște niciodată, și de un bărbat care trăiește acum cu ea, la peste două sute cincizeci de kilometri de Sydney, și care consideră că niște pantaloni mov de ciclism sunt o ținută adecvată de stradă.

Am luat o sorbitură din suc. Mi-au dat lacrimile din cauza acidului și abia am reușit să înghit.

– Adică turiștii care bolesc pe barca lui Greg au legătură cu teoria haosului? Credeam că e din cauză că iar s-a îmbătat aseară.

Yoshi zâmbi.

– Ceva de genul ăsta.

Motoarele se opriseră, *Moby One* amuți, la fel și marea din jurul nostru, nemaiauzindu-se decât flecăreala turiștilor și valurile care se loveau de laturile navei. Îmi plăcea acolo, îmi plăcea să îmi văd casa transformându-se într-un punct alb pe fâșia îngustă de plajă, pentru ca apoi să dispară în spatele golfulețelor nesfârșite. Poate că plăcerea mea era cu atât mai mare cu cât știam că fac ceva interzis. Nu eram rebelă din fire, chiar deloc, dar mă încânta ideea.

Lara avea o șalupă cu care avea voie să iasă singură până la geamandurile care marcau vechile bancuri de stridii, lucru pentru care o invidiam nespus. Mama nu mă lăsa să mă plimb prin golf, deși aveam aproape unsprezece ani.

– Toate la timpul lor, murmura ea.

Nu avea nici un rost să mă cert cu ea din atâta lucru.

LIBRIS | We know books

Lance își făcu apariția lângă noi: tocmai se fotografiase cu două adolescente care chicoteau fără încetare. Tinerele îl rugau deseori să facă poze cu ele, iar, până atunci, nu se întâmplase să le refuze vreodată. Din acest motiv, zicea Yoshi, îi plăcea să poarte chipiul de căpitan cu cozoroc, chiar și în zilele toride, când soarele îi topea creierul.

– Ce-a scris pe barcă?

Lance se uită la ambarcațiunea lui Greg cu ochii mijiți. Părea să fi uitat de prezența mea la bord.

– Îți zic când ajungem la debarcader.

L-am surprins cum mă privește cu o sprânceană ridicată.

– Eu *văd* ce scrie, să știi, am spus.

Cealaltă ambarcațiune, până ieri *Sweet Suzanne*, îi transmitea acum lui „Suzanne", cu vopsea roșie, să facă un lucru care, după spusele lui Yoshi, era imposibil din punct de vedere anatomic. Se întoarse spre el și îi spuse ceva în șoaptă – imaginându-și, probabil, că nu o voi auzi.

– Nevastă-sa i-a zis că a existat totuși un alt bărbat.

Lance slobozi un fluierat prelung.

– Asta a insinuat și el. Dar ea a negat.

– Doar nu era să recunoască, știind cum va reacționa Greg. Lasă că nici el nu a fost ușă de-nchinat... Aruncă o privire spre mine. Una peste alta, ideea e că femeia a plecat la Sydney și i-a zis că vrea jumătate din barcă.

– Și el ce-a spus?

– Cred că ceea ce scrie pe barcă e destul de explicit.

– Nu-mi vine să cred că a ieșit în larg cu turiștii în halul în care e.

Lance își lipi binoclul de ochi ca să vadă mai bine mâzgălelile roșii.

Yoshi îi făcu semn să i-l dea și ei.

– Azi-dimineață, era așa de dărâmat, că nici nu cred că-și mai amintește ce-a făcut.

Discuția fu curmată de țipetele extaziate ale turiștilor de pe puntea superioară. Se înghesuiau cu toții pe puntea din față.

– Gata, a început, mormăi Lance, îndreptându-se de spate și zâmbind superior către mine. Ăștia-s banii noștri, piticanie. Hai să ne-ntoarcem la treabă.

Uneori, spunea Yoshi, cutreierau tot golful, dar delfinii refuzau să se arate, iar o barcă întreagă de pasageri nemulțumiți însemna o a doua călătorie gratuită și rambursarea a jumătate din prețul biletului, ceea ce îl făcea pe șef să își iasă din pepeni.

La prora, se îngrămădeau câțiva turiști, care, în zumzetul blițurilor, încercau să surprindă siluetele cenușii, lucioase care zburdau prin valurile de dedesubt. M-am uitat în apă să văd cine sunt jucăușii. Pe puntea inferioară, Yoshi acoperise un perete întreg cu poze ale aripioarelor tuturor delfinilor din zonă. Îi botezase pe toți: Zigzag, Crestatul, Cimpoierul... Ceilalți membri ai echipajului râseseră de ea, dar acum toți recunoșteau aripioarele distinctive – era a doua oară când îl vedeau pe Cuțitaș într-o singură săptămână, șușoteau ei. Știam pe de rost numele fiecăruia.

– Ăia seamănă cu Polo și Brolly, zise Yoshi, aplecându-se peste margine.

– O fi puiul lui Brolly?

Ca niște arcuri gri, tăcute, delfinii dădeau roată bărcii, de parcă ar fi fost un grup de turiști. De câte ori ieșea unul la suprafață, văzduhul se umplea de clinchetul obturatoarelor fotografice. Oare ce credeau, văzându-ne cum ne zgâim la ei? Știam că sunt la fel de inteligenți ca oamenii. Când eram mai mică, îmi imaginam că, mai târziu, se adună pe lângă stânci și râd de noi pe limba delfinilor – ăla cu pălărie albastră, ăla cu ochelari ciudați.

În difuzor, răsună glasul lui Lance: „Doamnelor și domnilor, vă rog să nu vă repeziți pe o singură latură pentru a urmări delfinii. Vom întoarce nava încet, astfel încât fiecare dintre dumneavoastră să îi poate admira

UBRIS | We know books

pe îndelete. Dacă alergați într-o singură parte, riscăm să ne răsturnăm. Delfinilor nu le plac navele care se prăbușesc peste ei".

Am ridicat ochii și am zărit doi albatroși; păsările se opriră în aer, își strânseră aripile pe lângă corp și plonjară, aruncând doar câțiva stropi la contactul cu apa. Unul din ei ieși din nou la suprafață, răsucindu-se pe urmele unei prăzi invizibile, urmat imediat de celălalt, care se înălță deasupra golfului și dispăru. Apoi, în timp ce *Moby One* își schimba agale poziția, m-am aplecat peste una din margini, strecurându-mi picioarele pe sub bara de jos a balustradei ca să îmi admir tenișii noi. Yoshi îmi promisese că mă va lăsa să stau pe plasa de la tangon când se va încălzi vremea, ca să pot atinge delfinii, poate chiar să înot cu ei. Dar numai dacă mama își dădea încuviințarea. Și știam cu toții ce înseamnă asta.

M-am împiedicat în momentul în care barca făcu o mișcare bruscă. Mi-a luat o clipă până să mă dumiresc că fuseseră repornite motoarele. M-am prins de balustradă, speriată. Crescusem în Silver Bay și știam că, în preajma delfinilor, totul se face cu o anumită rânduială. Trebuie să oprești motoarele, dacă vrei să vină la joacă. În cazul în care continuă să se deplaseze, urmezi un curs paralel și te lași ghidat de ei. Cu delfinii, lucrurile erau clare: dacă te plăceau, se apropiau de barcă sau se țineau la o distanță constantă. Dacă nu aveau chef de tine, se îndepărtau. Yoshi îmi aruncă o privire încruntată și ne-am prins de corzile de salvare în momentul în care catamaranul se puse în mișcare. Nedumerirea mea se citea și pe chipul ei.

Vasul țâșni înainte, accelerând pe neașteptate. Pe puntea de sus, se auziră țipetele turiștilor care se prăbușiră la loc pe scaune. Zburam.

Lance vorbea prin radio. Când am ajuns în cabină, în spatele lui, *Sweet Suzanne* aluneca cu repeziciune în depărtare, legănându-ne pe valuri, parcă nepăsătoare

la numărul tot mai mare de nefericiți care stăteau aplecați peste bord.

– Ce naiba faci, Lance? întrebă Yoshi, ținându-se de balustradă.

– Vorbim mai încolo, frate... Doamnelor și domnilor, zise Lance, cu o strâmbătură, și întinse mâna spre butonul difuzorului. *Am nevoie de un traducător*, mimă el din buze spre noi. V-am pregătit ceva special în această dimineață. Ne-am bucurat deja de spectacolul fascinant al delfinilor din Silver Bay, dar, dacă mai rezistați puțin, am dori să vă arătăm ceva *cu adevărat* deosebit. Nu departe, în largul mării, au fost zărite primele balene din acest sezon. Sunt balenele cu cocoașă care trec prin apele noastre în lunga lor călătorie din Antarctica spre nord. Vă promit că veți avea parte de o priveliște de neuitat. Vă rog să luați loc și să vă țineți bine. O să ne zgâlțâim puțin din cauza valurilor mai mari dinspre sud, dar vreau să fiu sigur că ajungem la timp să le vedem. Celor care doresc să rămână la prora le sugerez să poarte pelerine impermeabile. Găsiți suficiente în partea din spate.

Învârti de timonă și încuviință din cap către Yoshi care preluă microfonul. Aceasta repetă cele spuse de el în japoneză, apoi în coreeană, ca să fie sigură că a înțeles toată lumea. Nu era exclus, a mărturisit ea ulterior, să fi recitat meniul din ziua anterioară, căci nu fusese în stare să se concentreze din pricina anunțului lui Lance care o bulversase peste măsură. Un cuvânt continua însă să răsune în mintea ei, ca și în a mea: *balenă!*

– Cât mai avem până acolo?

Încremenită, Yoshi scruta marea scânteietoare. Atmosfera destinsă de mai devreme dispăruse cu desăvârșire. Mi se pusese un nod în stomac.

– Patru-cinci mile. Habar n-am. Potrivit elicopterului turistic care survola zona, ar fi văzut două balene la câteva mile distanță de Torn Point. Este puțin cam timpuriu, dar...

LIBRIS We know books

– Anul trecut, au apărut pe paisprezece iunie. N-ar fi chiar așa de ciudat, spuse Yoshi. Drace! Uitați-vă la Greg! O să piardă câțiva pasageri dac-o ține tot așa. Este prea mică barca lui ca să facă față unor asemenea valuri.

– Nu vrea să i-o luăm înainte, răspunse Lance și clătină îngrijorat din cap, uitându-se la tahometru. Cu toată viteza înainte! Vreau ca *Moby One* să fie prima anul ăsta. Măcar o dată.

O parte din membrii echipajului lucrau la bord pentru a aduna ore de navigație, țintind ca, pe viitor, să ocupe funcții mai importante pe nave mai mari. Alții, ca Yoshi, o făcuseră inițial pentru a învăța, dar uitaseră să mai plece acasă. Totuși, indiferent de motivul pentru care se aflau acolo, înțelesesem de mult că privelișteа primelor balene din sezonul de migrație avea ceva magic. Ca și cum, până când nu vedeai acele vietăți, nu credeai că se vor întoarce.

Nu era mare lucru să fii primul care vede una – de îndată ce se ducea vestea apariției lor, toate cele cinci bărci de la Debarcaderul Balenei își mutau atenția de la delfini și se reprofilau pe urmărirea balenelor. Pentru echipaj însă, asta însemna enorm. Și, ca orice patimă nestăpânită, îi împingea la nebunie. Doamne, și ce nebunie îi cuprindea!

– Uitați-vă și voi la tâmpitul ăla! E ciudat că acum reușește să mențină direcția, rosti el, disprețuitor.

Greg se afla undeva în stânga noastră și părea să se apropie cu repeziciune.

– Nu suportă să i-o luăm înainte. Yoshi luă o pelerină impermeabilă și mi-o aruncă. Pune-o pe tine, în caz că mergem la prora. O să fie fleșcăială mare.

– Fir-ar a dracului de treabă! Nu-mi vine să cred. Lance zărise încă o navă la orizont. Uitând, probabil, că eram și eu acolo, îi scăpase o înjurătură. Na, că vine și Mitchell! Cred c-a stat toată după-amiaza cu urechea pe radio, și acum își face apariția cu barca doldora de pasageri. Într-o zi, cât de curând, o să-i trag un pumn în gură individului.

Se plângeau mereu de Mitchell Dray. El nu se obosea niciodată să caute delfinii, cum făceau ceilalți: stătea departe și aștepta până când intercepta o discuție între nave și, pe urmă, se ducea unde mergea toată lumea.

– Chiar o să văd o balenă? am întrebat.

Sub tălpile noastre, carena se lovea violent de valuri, silindu-mă să mă țin bine de margine. Prin fereastra deschisă, auzeam chiotele entuziasmate ale turiștilor, râsetele celor care fuseseră izbiți de câte un val răzleț.

– Să sperăm.

Yoshi scruta orizontul.

O balenă adevărată. Mai văzusem una o singură dată, împreună cu mătușa Kathleen. Nu aveam voie să ies atât de departe în larg.

– Acolo! Acolo! Ah, nu, erau doar stropi de apă. Yoshi dusese binoclul la ochi. Nu poți schimba cursul? Mă orbește lumina.

– N-am cum, dacă vrei să ajungem primii.

Lance întoarse barca spre tribord, încercând să modifice unghiul în care cădea soarele pe valuri.

– Ar trebui să luăm legătura cu cei de la țărm. Să aflăm exact unde-a fost văzută din elicopter.

– N-are rost, răspunse Lance. Probabil a mai parcurs vreo două mile între timp. Pe lângă asta, sigur Mitchell trage cu urechea. N-am chef să-i dau nemernicului mai multe informații. Toată vara ne-a furat pasageri.

– Uitați-vă după jeturi de apă.

– Da. Și după un steguleț pe care scrie „Balenă".

– Încercam doar să ajut, Lance.

– Uitați-vă acolo! Distingeam vag o siluetă, asemenea unei pietre negre, îndepărtate, care tocmai se scufunda în apă. Nord spre nord-est. Se ascunde după insula Break Nose. Adineauri s-a băgat la fund.

Credeam că o să mi se facă rău de emoție. L-am auzit pe Lance numărând în spatele meu.

– Unu... doi... trei... patru... *balenă*!

LIBRIS We know books

Un jet inconfundabil de apă se înalță voios la orizont. Yoshi scoase un chițăit. Lance se uită spre Greg, care, din poziția în care se afla, nu observase nimic.

– Am dibuit-o! șuieră Lance.

Pentru el, toate balenele erau „fete", și toți copiii, „piticanii".

Balenă. Am sorbit cuvântul, l-am învârtit prin gură și l-am savurat. Nu îmi desprindeam ochii de la apă. *Moby One* schimbă cursul, uriașul catamaran izbindu-se violent de fiecare val pe care se legăna. Îmi imaginam cum balena iese la suprafață în spatele insulei și își etalează burta albă într-un spectacol nevăzut de vioiciune.

– Balenă, am șoptit.

– O să ajungem primii, murmură Yoshi, entuziasmată. O dată în viața noastră ajungem și noi primii.

L-am văzut pe Lance rotind de timonă și numărând în șoaptă jeturile de apă pe care le scotea balena. Dacă împroșca la intervale de peste treizeci de secunde însemna că se pregătește să se scufunde la mare adâncime. Iar noi am fi ratat-o. Dacă intervalele erau mici însemna că se scufundase deja, și aveam ocazia să ne ținem după ea.

– Șapte... opt... A ieșit. Uraaaa!

Lance lovi cu palma în timonă, după care apucă microfonul difuzorului.

– Doamnelor și domnilor, dacă priviți în partea dreaptă, veți zări balena care se îndreaptă spre peticul acela de pământ.

– S-a prins și Greg încotro mergem, zise Yoshi, cu un rânjet răutăcios. N-are cum să ne mai prindă din urmă. Motorul lui e mult prea slab.

– *Moby One* către *Blue Horizon*. Mitchell, zbieră Lance prin radio, dacă vrei să vezi frumusețea asta, nu mai sta ca un parazit pe spinarea mea.

– *Blue Horizon* către *Moby One*, se auzi vocea lui Mitchell. Eu n-am venit decât ca să pescuiesc pasagerii care-i cad lui Greg peste bord.

– Aha, deci n-are nici o legătură cu balena? îi replică Lance, aspru.

– *Blue Horizon* către *Moby One*. E ditamai marea, Lance. E loc pentru toți.

M-am agățat cu asemenea forță de marginea din lemn a mesei pe care erau întinse hărțile, încât mi s-au albit articulațiile degetelor, și urmăream cum promontoriul acoperit de tufe pitice devine tot mai mare. Mă întrebam dacă, odată ajunsă acolo, balena va încetini și ne va permite să ne apropiem. Poate că va înălța capul și se va uita la noi. Poate că se va apropia de barcă și ne va arăta puiul.

– Două minute, anunță Lance. În două minute, virăm pe după promontoriu. Să sperăm că ne putem apropia.

– Hai, fetițo! Fă spectacol pentru noi.

Yoshi vorbea singură, fără a lua binoclul de la ochi.

„Baleno", i-am șoptit în gând, „așteaptă-ne, baleno". Eram curioasă dacă mă va observa. Dacă va simți că eu, dintre toți oamenii de la bord, am o empatie deosebită pentru acele viețăți. Eram convinsă că am.

– Drăcia dracului! Nu-mi vine să cred.

Lance își scoase șapca de pe cap și se uită furios pe geam.

– Ce e? întrebă Yoshi, aplecându-se spre el.

– *Uită-te* și tu.

Mi-am îndreptat atenția în direcția în care priveau. În momentul în care *Moby One* vira pe lângă promontoriu, toată lumea amuți. Nu departe de peticul de pământ acoperit de tufișuri, cam la jumătate de milă în apele verzui, stătea nemișcat vasul *Ishmael*, vopseaua sa proaspătă strălucind sub soarele amiezii.

La cârmă era mama, aplecată peste balustradă, cu părul fluturându-i sub chipiul decolorat pe care se încăpățâna să îl poarte când ieșea în larg. Își ținea echilibrul într-un picior, iar câinele nostru, Milly, părea să doarmă peste timonă. Aveam senzația că mama stătuse acolo ani în șir, în așteptarea balenei.